פרק ט ד׳תגין וכב״ת אי׳כ׳תגין ושניהם לדבר א׳כתכונו שבכל כ׳ כ״ל כ״ת ונוו יהיו עוד כ׳: ופשוטין גדולים ודקים: בא״ת בספהוהר שהנודל שבכל אותיו׳גדולות יעלו למעלה וכופרי הומעוטין למטה: האותי׳ שרונה לכתוב כהוהם״ת אבל כמוונותיוס״נ לא שבנוס

פרק ט הי כנ״א כשס התו׳כראה דכ״ל לנגאי של יחיד לגבור ור״ל שאף שבתפלה יש נ״כ מעשה ענל ושעשאו אהרן ח״ח אינו דומה לנגאי זה שעשה יחיד לגבור דכאן כתיב כהדי׳מה עשה לך העם הזה גו׳דהתו׳כתבו טעם וה נשס [illegible]

פרק ט בית

דבראשית צריך׃ ה ארבע תגין ופשוטין׃ אותיותיו של תיבה מן כל האותיות שהיא חקים עולם׃

הב ויו דגחון צריך׃ להיות זקוף שהא חצי אותיו׳ של תורה דרש דרש חצי תיבות של תורה דרש בס״ף שיטה דרש בראש שיטה׃ הג וישחט צריך׃ להיות פשוט שהוא חצי הפסוקי׳ של תורה׃ הד שמע ישרא׳ צריך׃ לכתבו בראש השיטה וכל אותיותיו פשוטין ואחד צריך׃ שיהא בסוף השיט׳׃ הה לידוישליכם צריך׃ שיהא ארוך׃ הו הא דהלה׳ צריך׃ להיות פשוט מכל הי שיהא תי׳ בפני עצמה׃ הז יוד של תשי צריך׃ להיות קטן מכל י׳ שבמקרא צריך׃ להיות גדול שהוא אותיות שבמקרא ישראל שבסוף תורה צריך׃ להיו׳ פשוט ולמד שלו צריך׃ להיות זקף מכל הלמד׃

הח א׳ דברים כתובים ולא נקראים כתיב בעפי וקרינן בטחורים כתי׳ ישגלנה וקרי תשכבנה כתיב רובע דביונים וקרי רובע קב דביונים כתיב שיניהם וקרי מימי רגליו כתיב את חוריהם וק׳ את צואתם כתיב ושינו למחריהם וקרי למוצאות מנין שאין מבנים ערוות המכנה לערוות משתקין אותו א״ר יונה המכנה בעריות דאבוה ובעריות׳ דאימיה האומר מורעך לא תתן למעברה בארמיתא משתקין אותו׳ בנזיפה׃

הט מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם מעשה ענל הא׳ נקרא ומתרגם והשני נקרא ולא מתרגם׃ הי מהיכ׳ הוא מתחיל באנא העם הזה׃ ברכ׳ כהנים מעשה דוד ואמנון לא נקרין ולא מתרג׳׃ היא אין מפט׳ במרכבה ר׳ מתיר ר״א אין מפט׳ בהודע את ירוש׳ ומעש׳ בא׳ שהפ׳ בהודע את ירושלי׳ א״ל ר״א יקך אותו האיש ויודע בתועבותיה של אמו בדקו אחריו ונמצא ממזר׃

פרק י משה

פרק ט [illegible] כאו׳נדלו׳: מקים׳ לשונותיק האות׳ (יחזקאל מג) שפי׳ רו״ל (עירוכין) זה יסוד ופיר׳שי ע״ש שהוא תיקוין ותיקונו של מזבח ולמט׳כלו׳עיקרו של מזבח והתורה עיקרו של עולם

הב זקוף במס״נ וכווג׳ חשבו הו׳ נאו׳נדולו׳ ואפשר דפי׳ שיהא הנודל למעלה ולא כשאר או׳ גדול׳ והטעם שלא תדמה לנ׳ שאנל וכן הזכיר הא״ת: שני כאן הוא שניין אבל לא ידעי׳ אי הו׳ מהאי ניסא או מהאי ניסא (גמרא) ואין לספק שיהא היא האמצ׳ דב׳ רבות אות׳ התורה ועי״ל כב הו: שני תי׳ דרש א׳ מקני א׳ ואידך מהכ׳: בסוף להורות דדרש הא׳ מקניו הא׳ כו׳ (ת״י) פ״א להורות שאין קולדרש׳ התורה (מנ״ע) הג כאנו ושה״ת הני׳ וישחט ס׳ פשוטה ופי׳ גדולה: כנ׳אי׳ והתגלח (ויקרא יג) שניין׳ של פסו׳ ולא כפשטה אי מהאי ניסא כו׳ ונמ״כנ כ׳ דקני׳ הואיסם עליו את השוטן כש׳נו: שני הכס׳ ושה״ת הני׳ שהוא שני כשוטין: הד פסוקין גדולות ורקנו׳ יותר משאר או׳ (כ״הת) פ״א אורשא דמילתא נקט דמסתת׳ השיט׳ רקנ׳ כנ״ם לווספתותיכם ואין כפ׳ שיש׳ לא׳ אלכך כותבין גדולות ותדוותת קנת: בסוף שנדין למלא השיטה ספ׳ וה ולא יכתוב בה״ת כאות או׳ יותר ונם וו נדיך להתחיל השיט׳ בלקוין (ע׳כה״ת): הה ארוך לומר שלא השליכם עולמו׳ אלא אותה שעה (הכונות) הו בפ״ע [illegible]

[illegible]